ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2019, č. j. KRPA- 88713-14/ČJ-2019-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2019, č. j. 1 A 15/2019 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným. Žalovaná se vyjádřila ke všem podstatným skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, tedy k důvodům pro zajištění, k přiměřenosti přijatého opatření, nemožnosti uložení mírnějších opatření, k rodinným vazbám žalobce na území. Své závěry přitom žalovaná náležitě odůvodnila. Městský soud neshledal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, ani pochybení v neuložení mírnějších opatření.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), a domáhá se jeho zrušení, případně včetně rozhodnutí správního orgánu.

[4] Stěžovatel namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen především § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán nepřihlédl ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřil oprávněné zájmy účastníka řízení. Stěžovatel namítá, že městský soud se ve svém rozhodnutí řádně nevypřádal se všemi žalobními námitkami, které byly stěžovatelem vzneseny v podané žalobě, resp. stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Tuto námitku vztahuje zejména k otázce, zda bylo v případě stěžovatele nezbytné zajištění, či by bylo dostačující uložení jiného, zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán toliko z konstatování, že stěžovatel vstoupil na území ČR nelegálně, okamžitě dovozoval neúčinnost mírnějších opatření. Stěžovateli přitom nebylo ani umožněno se blíže vyjádřit k jeho ochotě případně se podrobit omezujícím opatřením (viz protokol o vyjádření účastníka, kde správní orgán nijak nezjišťoval, zda by byl stěžovatel případně ochoten se zmíněným opatřením podrobit). Je přitom stejně tak nutno odmítnout závěry o tom, že z předchozího jednání stěžovatele je zjevné, že ČR neopustí. Nikdy na území ČR v této situaci nebyl. Přitom správním orgánem ani soudem nebylo nijak vyhodnoceno jeho nadstandardní zázemí na území ČR. Městský soud rovněž nedostál své povinnosti odůvodnit řádně své rozhodnutí, když některé námitky stěžovatele bez povšimnutí přechází, zejména pak právě námitky ve vztahu k otázce možnosti užití mírnějších opatření. V neposlední řadě stěžovatel poukazuje na skutečnost, že aplikace § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla nezákonná, neboť kontextuálně ignoruje interpretaci hlavy XI. zákona o pobytu cizinců, Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, jakož i relevantní judikaturu Soudního dvora EU.

[5] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel ve své kasační stížnosti toliko opakuje námitky, jež uplatnil již v řízení před městským soudem a s nimiž se tento soud výstižně, srozumitelně a zcela přezkoumatelně vypořádal. Skutečnost, že stěžovatel s věcným posouzením městského soudu nesouhlasí, nečiní jeho námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud některé jeho námitky týkající se mírnějších opatření bez povšimnutí přešel; stěžovatel však výslovně nejmenuje, o jaké konkrétní námitky se jedná.

[9] Ze spisového materiálu mj. vyplývají následující skutečnosti (viz body [10] až [12] níže):

[10] Dne 1. 3. 2019 byla hlídka cizinecké policie vyslána k Obvodnímu soudu pro Prahu 1, kde mělo probíhat jednání v trestním řízení ve věci stěžovatele. Trestním příkazem Obvodnímu soudu pro Prahu 1 sp.zn. 67 T 25/2019 byl stěžovatel shledán vinným z přečinu dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy) a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 1 roku s podmíněným odložením na zkušební dobu 3 let. Pro spáchání tohoto trestného činu mohl být stěžovateli ukončen jeho pobyt na území ČR, proto byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

[11] Stejného dne byl se stěžovatelem sepsán protokol o podání vysvětlení za přítomnosti tlumočníka. Na dotaz správního orgánu ohledně toho, že byl dne 9. 12. 2014 odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 pro úmyslný trestný čin těžkého ublížení na zdraví k odnětí svobody nepodmíněně na 3 roky uvedl, že už je to dlouhá doba a zapomněl na to. Stěžovatel dále uvedl, že si je vědom, že mu byla uložena povinnost opustit území dne 13. 1. 2018, ale nevycestoval kvůli své rodině, neboť zde má syna, o kterého se musí starat. Dále si je stěžovatel vědom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění dne 26. 11. 2018. K přečinu dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku uvedl, že marihuanu měl u sebe jenom tu, kterou kouřil. V ČR má syna a přítelkyni, občanku ČR, bydlí spolu v Praze. Na syna platí výživné a dále platí nájem. Peníze shání sázením ve Fortuně, nemá pracovní povolení, proto nepracuje. Žádný majetek nevlastní. Zdravotní pojištění nemá. Stěžovatel uvedl, že je schopen složit finanční záruku ve výši 30.000 Kč. Peníze je schopná přinést jeho přítelkyně do tří hodin. Stěžovatel požádal, aby mu správní orgán sdělil, jaká je výše kauce, která bude pro správní orgán akceptovatelná.

[12] Dne 6. 2. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dne 26. 11. 2018 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 1 roku. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že ve věci správního vyhoštění stěžovatele Nejvyšší správní soud již rozhodl rozsudkem ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 238/2019 - 33, kterým zamítl jeho kasační stížnost proti rozsudku, jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti příslušnému rozhodnutí žalované.

[13] Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o*

správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[14] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců [z]*vláštním opatřením za účelem vycestování cizincez území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

[15] Ustanovení § 123c zákona o pobytu cizinců pak v podrobnostech upravuje postup při složení finanční záruky.

[16] Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 315/2018 - 25).

[17] Pokud jde o námitku stěžovatele, že žalovaná přistoupila k zajištění stěžovatele jen na základě jeho neoprávněného pobytu na území ČR, městský soud správně uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývá, že tak učinila nikoliv pouze s ohledem na neoprávněný pobyt stěžovatele na území ČR, ale zejména s ohledem na jeho minulé chování. Stěžovatel nejenže nevycestoval v době stanovené mu rozhodnutím o povinnosti opustit území, ale rovněž opakovaně porušoval trestní předpisy, když byl v roce 2014 odsouzen za těžké ublížení na zdraví a v den svého zajištění byl odsouzen vinným trestním příkazem za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy.

[18] Městský soud přisvědčil žalované, že s ohledem na minulé i současné jednání stěžovatele existuje důvodná pochybnost o tom, že by stěžovatel respektoval své povinnosti a území ČR opustil a rovněž že by plnil povinnosti mu uložené správním orgánem namísto zajištění. Je pravdou, že žalovaná nesdělila, jakou výši finanční záruky by považovala za dostatečnou, což by bylo jistě vhodné, v případě stěžovatele byla ale hlavním důvodem neuložení mírnějšího opatření ve formě finanční záruky neúčelnost tohoto

opatření. Městský soud poukázal, že nabídka složení finanční záruky ve výši 30.000 Kč nebyla dle žalované dostatečná, neboť nepostačuje na realizaci návratu do domovské země stěžovatele a navíc není zárukou, že by stěžovatel plnil povinnosti mu stanovené. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením městského soudu ztotožňuje.

[19] Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo v řízení před správním orgánem umožněno se blíže vyjádřit k jeho ochotě podrobit se omezujícím opatřením. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z obsahu protokolu o podání vysvětlení nevyplývá, že by stěžovateli bylo jakkoliv bráněno, aby se k této otázce vyjádřil. Stěžovatel byl v řízení před správním orgánem zastoupen, jeho právní zástupce žádal, aby namísto zajištění bylo přistoupeno ke zvláštním opatřením za účelem vycestování. Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že pro posouzení existence důvodné obavy, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je v kontextu skutkových okolností projednávané věci dostačující poukaz na předchozí chování stěžovatele, jak bylo popsáno shora (viz zejména bod [17] rozsudku).

[20] Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, že správní orgán ani městský soud nijak nehodnotily jeho nadstandardní zázemí na území ČR. Městský soud v této souvislosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel sice uvedl, že žije se svou přítelkyní a synem ve společné domácnosti, podle přiloženého vyjádření přítelkyně stěžovatele z 10. 1. 2019, ale společnou domácnost nesdílí, neboť ta pouze hovoří o návštěvách stěžovatele s jeho synem. Doručovací adresa, kterou jeho přítelkyně uvedla, je odlišná od adresy, na které pobývá stěžovatel. Stejně tak přítelkyně stěžovatele není uvedena jako nájemkyně v nájemní smlouvě o nájmu bytu na adrese stěžovatele. Při jednání městského soudu stěžovatel uvedl, že s matkou svého nezletilého syna v současné době nežije, protože má novou přítelkyni. Městský soud nijak nezpochybnil, že se stěžoval stará o svého nezletilého syna, jeho dočasné zajištění ale ještě neznamená nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Syn stěžovatele bez péče nezůstane. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem městského soudu ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na předeslané Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu